U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. N. V.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2021, č. j. CPR-14526-5/ČJ-2021-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 1. 9. 2021, č. j. 73 A 12/2021 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2021, č. j. KRPU-51851-42/ČJ-2021-040022-SV-ZZ, rozhodla Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o správním vyhoštění žalobce s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 roky. V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaná podané odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci zamítl. Konstatoval, že z rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vycházela a na základě jakých podkladů a k jakým právním závěrům dospěla. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost se vyjádřit ke všem

skutečnostem a měl možnost uvést pro věc podstatné okolnosti, avšak ani v žalobě konkrétně neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti správní orgány nezkoumaly. Krajský soud neshledal ani jiná pochybení správních orgánů. Nesouhlasil ani s námitkou možného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života; sám žalobce uvedl, že nemá v České republice rodinné, společenské či kulturní vazby, nemá zde majetek, rodinu má naopak ve Vietnamu. Ani v žalobě pak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by měly svědčit o zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Poukázal na skutečnost, že žalobce svým protiprávním jednáním, které spočívalo v tom, že na území pobýval bez platného pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu, naplnil podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců. Délku správního vyhoštění rovněž nepovažoval za nepřiměřenou.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem v tom, že by žalovaná dostatečně řádně vyhodnotila otázku přiměřenosti uloženého správního vyhoštění a rovněž přiměřenost doby zákazu vstupu na území Evropské unie. Uvedl, že na území České republiky pobýval velice krátkou dobu a k této skutečnosti měly správní orgány přihlédnout. Se správními orgány spolupracoval a nedopouštěl se žádného dalšího protiprávního jednání.

[5] Správní orgány ani krajský soud nevyhodnotily dostatečně ani námitku zásahu do jeho osobního života. Spolu s kasační stížností podal stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Neshledala ani pochybení při posouzení zásahu do stěžovatelova rodinného a soukromého života.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). K novelizaci soudního řádu správního v otázce přijatelnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře opakovaně a pro úplnost na ni na tomto místě pouze odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[9] Kasační stížnosti je nepřijatelná.

[10] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl dne 29. 3. 2021 kontrolován na bývalém hraničním přechodu Petrovice/Bahratal poté, co mu byl německými orgány odepřen vstup na území. Stěžovatel při kontrole nepředložil doklady, které by jej opravňovaly ke vstupu a pobytu na území České republiky. Následně vypověděl, že do České republiky přicestoval již v roce 2014, neboť zde chtěl pracovat. Pobýval také v Německu a Nizozemí. V době, kdy byl kontrolován, cestoval do Německa, neboť chtěl lepší živobytí, zdravotní péči a finanční zabezpečení. O povolení pobytu v rámci Evropské unie nikdy nepožádal, žádal pouze o mezinárodní ochranu. Na území České republiky nemá majetek ani žádné rodinné, společenské a kulturní vazby nebo blízké osoby.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti velmi obecně upozornil na skutečnost, že se na území České republiky nacházel nelegálně velice krátkou dobu a uložené správní vyhoštění bylo z tohoto důvodu nepřiměřené. Zcela obecně pak uvedl, že správní orgány opomněly vypořádat negativní důsledky pro jeho osobní život. Rovněž žaloba byla založena na obecné argumentaci. Stěžovatel tedy fakticky setrval pouze v rovině obecného nesouhlasu s vypořádáním předmětných otázek, aniž by se závěry žalované (resp. krajského soudu) konkrétně relevantně polemizoval a specifikoval, v čem konkrétně jsou nesprávné. Jak judikuje Nejvyšší správní soud, kvalita a preciznost kasačních (žalobních) námitek nutně předurčuje také kvalitu a rozsah jejich vypořádání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26), přičemž povinností stěžovatele je v kasační stížnosti (resp. i v žalobě) předestřít konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí, a tím také vymezit hranice přezkumu v řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38).

[12] Nejvyšší správní soud neshledal jakékoli pochybení krajského soudu, který srozumitelným a přezkoumatelným způsobem reaguje na podanou žalobu. Krajský soud při posouzení námitky týkající se přiměřenosti délky správního vyhoštění vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která je ustálená a jednotná (srov. k tomu např. dále rozsudek ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40, nebo ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 Azs 84/2021 - 52). Konstatoval, že uložené správní vyhoštění nepovažuje za nepřiměřené přísné. Správní orgány uložily vyhoštění při středu zákonné sazby, přičemž stěžovatel svým jednáním naplnil současně dva body příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nadto sám připustil, že se již v minulosti pohyboval na území České republiky bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud neshledal jakékoli pochybení při posouzení této námitky.

[13] K přiměřenosti uloženého správního vyhoštění týkající se osobního života Nejvyšší správní soud připomíná, že po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho osobního života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21). Také touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně a judikatura je i v tomto ohledu ustálená a jednotná (srov. dále např. rozsudek ze dne 19. 4. 2018, č. j. 5 Azs 350/2017 - 41, nebo ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 125/2020 - 39).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že jsou naplněny podmínky § 104a s. ř. s., jak je již shora uvedeno. Kasační stížnost pro uvedené shledal nepřijatelnou a odmítl ji. Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků a učinění dalších úkonů.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[16] Usnesením krajského soudu ze dne 13. 7. 2021, č. j. 73 A 12/2021 - 16, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[17] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci nepřiznal odměnu za žádný úkon, neboť dospěl k závěru, že nemohl mít pro stěžovatele žádný přínos. Důvod, pro který zákon umožňuje ustanovit účastníkovi zástupce, jehož odměnu hradí stát, je zajištění ochrany práv a právem chráněných zájmů i těch účastníků, kteří by sami nebyli schopni hradit si zastoupení právním profesionálem. Stát tedy ustanovenému zástupci hradí odměnu pouze za ty úkony právní služby, které skutečně mohly ochraně těchto práv sloužit. Odporovalo by smyslu a účelu právní úpravy, pokud by ustanovený zástupce mohl úspěšně nárokovat odměnu za libovolný počet úkonů, aniž by byl zřejmý jejich přínos pro zastupovaného účastníka řízení (srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 - 59, nebo ze dne 12. 7. 2012, č. j. 1 As 98/2012 - 21).

[18] Ustanovený zástupce sepsal v projednávané věci kasační stížnost, jejíž odůvodnění v jedné části pouze kopíruje odůvodnění napadeného rozsudku a v části druhé odpovídá námitkám obsaženým již v podané žalobě (zcela obecně je přejímá). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že argumentace uplatněná v kasační stížnosti nemohla projednávané věci nic přinést a za takový úkon zástupci odměna nenáleží.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Radan Malík

pokračování

předseda senátu